

яка передбачає наявність суміжних компетенцій у різних рівнях врядування й прийняття остаточних рішень відповідно до ситуації, поки що за межами концепції, адже на порядку денному — ліквідація суміжної компетенції місцевих державних адміністрацій та територіальних громад, розподіл повноважень між ними на засадах децентралізації влади, коли пріоритет мають виборні органи влади.

Запровадження механізму державного контролю за відповідністю Конституції та законам України рішень органів місцевого самоврядування та якістю надання населенню публічних послуг чинна Концепція вбачає через оновлений статус місцевих державних адміністрацій. Передбачена Концепцією зміна статусу місцевих держадміністрацій з органів загальної компетенції на контрольно-наглядові органи у системі виконавчої влади з функцією координації діяльності територіальних органів центральних органів виконавчої влади на відповідній території відповідає досвіду інституту префектури, який діє в Італії, Іспанії, Франції, а також останніми роками запроваджений у Польщі, Угорщині, Туреччині.

Таким чином, Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади від 01.04.2014 р. є результатом багаторічних напрацювань у відповідній сфері. Вона відрізняється від попередніх проєктів тим, що такі рішучі заходи, як утворення виконавчих органів обласних і районних рад та розподілу повноважень між ними, а також законодавче врегулювання нової системи адміністративно-територіального устрою, передбачені вже на першому етапі реформи (у 2014 р.). У ситуації, коли значна частина населення України усвідомлює необхідність реформи, ці заходи можуть бути втілені в життя і стати початком масштабної реформи територіальної організації влади, на яку багато років чекає Україна.

Л. В. Анучина, кандидат філософських наук, професор;

В. Г. Грицаненко, доцент

УКРАЇНЦІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Кінець ХХ — початок ХХІ ст. став часом, коли Україна ввійшла у світовий культурний простір, який характеризується активізацією глобалізаційних процесів. Уже в так званий час перебудови вітчизняна культура відкрила свої кордони, що до цього були міцно замкнені для настанов культури країн несоціалістичного табору. Ця культура вважалася загниваючою, тому її цінності відкидалися як несумісні з соціалістичними ціннісними орієнтирами. На зміну закритості прийшов час не просто встановлення контактів,

співпраці зі світовими культурами, а такої собі «всеїдності» відносно їхніх здобутків. Заради об'єктивності слід підкреслити, що водночас в українській культурі розпочався потужний, активний процес актуалізації вітчизняної культурної спадщини. Слід віддати належне: в Україні були повернені із забуття не тільки історичні факти буття народу, його традиційні ціннісні настанови, а й прізвища тих особистостей, які уславили країну своїми здобутками у різних сферах духовного життя.

Нова картина культурного життя України, яка відкрилася і світу, і самим українцям завдяки відмові від ідеологічних «шорів», затверджених у Радянському Союзі, свідчила про значущість його досягнень. Не тільки за морально-естетичними якостями, вибудованими на фундаменті християнських заповідей та невід'ємності добра і краси, а й за своїми здобутками в усіх сферах духовного життя українці продемонстрували всьому світу свою неповторність, самобутність, а також значущість для світового загалу.

Нові перспективи відкрилися перед українською культурою завдяки прискоренню на межі ХХ–ХХІ ст. процесів глобалізації, у вир яких поринула Україна. Перш за все активний діалог та взаємопроникнення культур значно підвищили динаміку розвитку культури в Україні, її новаційну спрямованість, сприяли появі та затвердженню в країні світоглядного плюралізму. Модерністські та постмодерністські світоглядні настанови сповідує значна частина населення України, хоча для певної кількості українців світоглядні позиції, як і раніше, визначено матеріалізмом. Світоглядне розмаїття створює фундамент для демократизації культури, реалізації духовного потенціалу суспільства та окремої особистості, підвищує цінність толерантності, зобов'язує дотримуватися прав, свобод кожного громадянина тощо. Крім того, існування широкого кола можливостей по-різному розуміти, сприймати, оцінювати, ставитися до світу (природного, людського) дозволяє людині бути більше спрямованою на самовдосконалення та самореалізацію.

Водночас процес глобалізації поставив перед Україною завдання збереження традиційної вітчизняної культури. Нові умови життя, що склалися у незалежній Україні, обумовлювали зміни, іноді радикальні, ціннісних пріоритетів українців. Суттєвим у цьому відношенні було збільшення в суспільстві кількості тих, кого Е. Фромм визначав як «непродуктивні особистості» в усіх чотирьох різновидах — рецептивному, експлуатуючому, накопичуючому, ринковому. Наслідком цього є не тільки пасивність, прагнення підвищення матеріального благополуччя будь-якими засобами, а й втрата традиційних моральних якостей, які з давнини характеризували український народ.

Сучасні українці опинилися в ситуації, яка характеризується поширенням та поглибленням стандартизації життя на підставі активного формування

стандартизованого мислення. Сьогодні не важко помітити, що в стандартизації мислення особливо результативно діють засоби масової комунікації, зокрема вітчизняне телебачення. Його продукція за змістом і формою спрямована на затвердження однакових поглядів на природний та людський світ, у яких превалюють споживацтво, егоїстичність, агресивність тощо. Примітивність більшості програм, кіносеріалів, різного роду конкурсів та ін., створених конвеєрними засобами, «вбиває» людське в людині, робить її «піпл, який усе хаває», якому можливо дати будь-яку жуйку.

Слід звернути увагу й на те, що в Україні виявляється тенденція до заміни знання інформацією. Як відомо, значущість знання полягає у тому, що воно формує у людини здатність логічно мислити, узагальнювати, прогнозувати, виявляти тенденції на наслідки. Навпаки, інформації притаманна уніфікованість, вона має безособовий характер, віддаляє людину від прагнення робити самостійні розвідки та прогнози, призначаючи використовувати вже існуюче.

Негативним наслідком глобалізації стала втрата у значної частини українців упевненості в адекватності змісту вітчизняних культурних орієнтирів, спрямованості світового культурного процесу. Це виявляється в провінційності українців, їхньому постійному зверненні до зразків зарубіжних країн, очікуванні оцінки з боку останніх, визнанні вітчизняних здобутків, схвалених за кордоном. Власне у цьому можна помітити виявлення ознак маргіналізації, а тому й загрози для майбутнього української культури.

Неспокій викликає і факт космополітичної орієнтованості за рахунок загублення патріотизму українців, що є реальною загрозою існування України.

Л. К. Байрачна, кандидат філософських наук, доцент

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ: СУЧАСНИЙ ВИМІР

У сучасному суспільстві фактор іміджу відіграє особливу роль у політичних процесах. Імідж учасників політичного процесу здатний визначити хід і результат виборів, а політичний імідж державної влади — вплинути на наступний вектор розвитку сучасного соціуму. Необхідними умовами для подальшого успішного просування реформ, побудови соціальної держави, розв'язання проблем розвитку суспільства є обґрунтованість і суспільна підтримка дій влади. Імідж, виступаючи в ролі основного символічного посередника між представниками влади й суспільством, є найважливішим